

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.759/2009/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. ... pártfogó ügyvéd (címe.) által képviselt felperes neve (címe, tartózkodási helye) felperesnek, a Dr. Szalainé dr. Szántai Katalin ügyvéd (5000 Szolnok, Vas u.4. szám) által képviselt Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet (5000 Szolnok, Dózsa György u. 1/A szám alatti) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 11. P. 20.865/2008/36. sorszámú ítélete ellen a felperes által 37. és 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 5.000 (Ötezer) forint általános forgalmi adót is magában foglaló 25.000 (Huszonötezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A felperesi pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A jogerősen elítélt felperest 2007. július 11-től 30-ig tartották fogva az alperesi intézményben. Befogadásakor nem dohányzóként vették nyilvántartásba, az elhelyezésére

szolgált 217. és 317. zárkák azonban dohányzóak voltak, ahol a felperesen kívül tartózkodó további 9 fogvatartott mindegyike dohányzott.

A felperest innen az Országos BV-Intézet Állampusztai Intézetébe szállították, ahol ilyen értelmű kérelme alapján nem dohányzó zárkában helyezték el, majd 2007. augusztus 22-én előterjesztett írásbeli kérelmére dohányzó zárkába helyezték át. (20. sorszám.)

2009. január 26-tól február 2-ig, majd február 16-tól 23-ig, továbbá február 26-tól március 2-ig a felperest az alperesi intézmény betegszobáiban őrizték, ahol a dohányzás tilos. A felperes a betegtársai dohányzása miatt írásos panasszal nem élt.

A befogadásakor az alperes a felperestől az értéktárgyait átvette. A 246466 sorszámú értékszelvény mellékletében felsorolt értéktárgyait, közöttük 6 db zálogjegyet zárt borítékban letétként kezelte, és a felperes továbbszállításakor a fogadóintézetnek átadta. A felperesnek 2008. január 21-én előterjesztett írásbeli kérelmére az őt fogva tartó Budapesti Fegyház és Börtön 2008. április 29-én a felperesnek a letétet kiszolgáltatta, melynek hiánytalan átvételét a felperes aláírásával elismerte.

2008. április 30-án kelt, és az intézetnek 2008. május 5-én leadott kérelmében a felperes panasszal élt, hogy az átvett értéktárgyai között a zálogjegy és az azok befoglalására szolgáló mappa nem volt fellelhető. A lefolytatott vizsgálat nem járt eredménnyel. A felperes 2008. május 12-én kelt írásbeli nyilatkozatában tudomásul vette, hogy a felvételt megelőzően a zálogjegyek lejártak és kijelentette, hogy sem a Budapesti Fegyház és Börtönnel, sem az alperessel szemben semmiféle követeléssel nem él.

A felperes módosított keresetében az alperest 4.200.000 Ft nem vagyoni és 600.000 Ft vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni. Nem vagyoni kárigényét arra alapozta, hogy az alperesi intézetben nem dohányzó létező dohányzókkal teli cellában helyezték el, és legalább 6 alkalommal leadott írásbeli kérelmére sem helyezték át nem dohányzó cellába. Az ugyancsak nem dohányzó betegszobában dohányzó rabtársat helyeztek el mellé, amelyet hiába panaszkodott. Kifogásolta azt is, hogy fogház fokozatú elítéltként a betegszobában börtön és fegyház fokozatúakkal együtt helyezték el, melyen jelzése ellenére sem változtattak.

Vagyoni kárigényét azzal indokolta, hogy az alperesi intézet kérése ellenére befogadásakor a zálogcédulákat a testvére, általa megjelölt címére nem postázta. Ugyanezt a kérését Állampusztán is megtagadták, majd a letétet a zálogcédulák hiányával szolgáltatták ki. Időközben a zálogcédulák lejártak, azonban az értékesített aranytárgyak értékét, ami mintegy 600.000 Ft, a lejárt zálogcédulák bemutatása ellenében a bizományi áruház részére kifizetné, amit a zálogtárgyak bevételekor nyújtott kölcsön és kamata számítása szerint olyan 200.000 Ft-nyi összeg csökkentene.

Az alperes jogalap hiányában kérte a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, kötelezte a felperest az alperes javára 85.000 Ft + Áfa perköltség megfizetésére.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes a nem dohányzók védelméről szóló 1999. évi CLII. törvényben, valamint az ugyanezen tárgykörben született 17/1999. (XII. 8.) IM. rendeletben (a továbbiakban: R.) írt kötelezettségét teljesítette, mert

dohányzó és dohányfüst-mentes zárkákat kijelölt és a betegszobában a dohányzást megtiltotta. A felperes a perben a nem dohányzók védelméről szóló jogszabályban védett jogai akarata ellenére történő megsértését az alperes részéről nem bizonyította. Az alperes működési rendje szerint a zárkában elhelyezett fogva tartott, amennyiben dohányzási szokására tekintettel másik zárkában történő elhelyezését kéri, azt írásba foglaltan kell megtennie. A felperes ugyan állította, hogy a nem dohányzó zárkában elhelyezése iránt 6 írásbeli kérelmet is leadott, a felperes személyi anyagából azonban az intézet ilyen írásbeli kérelmet becsatolni nem tudott, amiből az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy a felperes ilyen írásbeli kérelmet nem adott le. Ezt a megállapítást **BJ** cellatárs tanúvallomása is alátámasztotta, aki a felperesre visszaemlékezett, de nem emlékezett arra, hogy a felperes a dohányzás ellen tiltakozott volna, ilyen jellegű kérelem leadása végett a felperes a zárkát elhagyta volna. Megerősítette az alperes azon védekezését, hogy a fogva tartottnak a nem dohányzó zárkában történő elhelyezése kérelemre „csak egy szavába” kerül. A tanú beszámolt azon tapasztalatáról is, hogy a társasághoz való tartozás miatt időnként nem dohányzók is vállalják dohányzó zárkában történő elhelyezésüket. A tanú vallomásának hitelességét alátámasztó bizonyítékként értékelte a felperesnek az Állampusztai BV-Intézetben 2007. augusztus 22-én előterjesztett kérelmét, melyben a nem dohányzó felperes a dohányzó zárkában történő elhelyezését kérte.

Megállapította továbbá, hogy a betegszobák dohányfüst-mentes zárkák, azokban a dohányzás tilos. Amennyiben a felperes zárkatársa e tilalmat megszegte, úgy vétett az intézet rendje ellen. A felperes ezt írásban jogosult volt jelezni, ilyen panasz benyújtását azonban nem bizonyította.

Rögzítette, hogy a körszállítások során átmenetileg különböző fokozatú elítéltek együttes őrzése nem jogellenes.

A zálogcédulákkal kapcsolatosan megállapította, hogy azokat az alperes még a 2007. október havi lejáratú idejüket megelőzően okirattal igazoltan másik intézetnek a felperessel együtt átadta, ezen céduláknak a felperes által állított későbbi hiánya miatt, - melynek a Budapesti Fegyház és Börtön Intézetben keletkezett okiratok egyébként ellentmondanak, - a 6/1996. (VII. 12.) IM. rendelet 21. és 157. §-a, valamint a Ptk. 463. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes felelősségét megállapítani nem lehet.

A keresetben kifogásolt fenti alperesi magatartások jogellenességének bizonyítottsága hiányában a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése és 349. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes kártérítési felelősségének jogalapja nem állapítható meg.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a keresetének történő helyt adás iránt a felperes élt fellebbezéssel.

Ennek indoklásában hivatkozott arra, hogy az alperesi intézménybe befogadásakor annak ellenére helyezték el dohányzó zárkába, hogy jelezte a nem dohányzó voltát. Több esetben adott kérelmi lapot az áthelyezésére, s hogy azokat az alperes nem bocsátotta a bíróság rendelkezésére, azt az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok mérlegelésekor az alperes terhére kellett volna értékelnie. Egyébként **BJ** tanúvallomása álláspontja szerint az általa előadott tényállást támasztotta alá, és megcáfolta az alperes azon eredeti védekezését is, miszerint a 217. és 317. zárkák nem dohányzóak lettek volna.

Az igaz, hogy a betegszobában tilos a dohányzás, a dohányzó elítéltek azonban ezt megszegik és az alperes az ellenőrzési kötelezettségét elmulasztva ez ellen nem tesz semmit.

Megismételte azon, az elsőfokú eljárásban is előterjesztett védekezését, hogy az Állampusztai BV-Intézetben dohányzó zárkában áthelyezése iránti kérelmet nem terjesztett elő, és fenntartotta az elsőfokú bíróság által figyelmen kívül hagyott, írásszakértői vélemény beszerzésére irányuló bizonyítási indítványát.

A vagyoni kárigényével kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy az alperes azzal követte el a jogellenes és károkozó magatartását, hogy a befogadásakor előterjesztett kérelme ellenére azokat a bátyja címére nem küldte ki.

Nem vitatta, hogy az értékek kiszolgáltatásakor az értékborítékot az alperes pecsétjével ellátva bontatlanul vette át, állította azonban, hogy azokból a zálogcédulák hiányoztak, amit nyomban jelentett a nevelőtestnek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme helyes indokai alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes perköltségben marasztalására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítélete érdemben és részben indokaiban is törvényes és megalapozott.

A Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése és 349. §-ának (1) bekezdése alapján a perben a felperesre hárult annak bizonyítása, hogy az alperes a fogva tartásnak a keresetben kifogásolt szabályait felróhatóan megszegte, és azzal okozati összefüggésben neki vagyoni és nem vagyoni kára keletkezett.

Az ítélet tábla a felperes 2007. július 11-től július 30-ig terjedő fogva tartásának idejére az elsőfokú bíróságnak az alperes magatartása jogellenességének hiányát megállapító álláspontját az alábbiak miatt nem osztotta, az ítélet tábla ezen eltérő jogi álláspontja azonban a jogsértéssel okozati összefüggésben álló nem vagyoni hátrány bizonyítottsága hiányában a keresetet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést érdemben nem befolyásolhatta.

A felperes által sem vitatott tény, hogy az alperes a füstmentes zárkák kijelölésére vonatkozó jogszabályi kötelezettségét teljesítette, s a perben bebizonyosodott az is, hogy a nem dohányzóként nyilvántartásba vett felperest az alperes a fent megjelölt időszakban dohányzó zárkában helyezte el. Az alperes ezen magatartása jogellenességét csak annak bizonyításával menthette volna ki, hogy a felperest nem akarata ellenére, hanem kifejezetten az ő kérésére vagy az ő egyetértésével helyezte el nem dohányzóként dohányzó zárkában. Az alperes azonban erre semmilyen bizonyítékkal nem szolgált. Védekezését elsőként arra alapította, hogy a 217. és 317. zárkák nem dohányzóak voltak. Miután a perben ez megdőlt, azzal védekezett, hogy a felperes írásban a nem dohányzó zárkába áthelyezését nem kérte, holott azt akadálytalanul teljesíthette volna, következésképpen a felperes saját akarata szerint tartózkodott dohányzó zárkában. Az ítélet tábla álláspontja szerint azonban önmagában a felperesi írásbeli áthelyezési kérelme bizonyítottságának hiánya nem elégséges az alperesi magatartás jogellenességének kizárásához, figyelemmel arra is, hogy az intézménnyel szemben a fogvatartott kiszolgáltató, az írásbeli bizonyíték utólagos szolgáltatásában hátrányosabb helyzetben van, ezért az a körülmény, hogy a bizonyítási eljárás során ilyen írásbeli áthelyezési

kérelmet a felek egyike sem bocsátott a bíróság rendelkezésére, a felperes akarat-egyezőségének megállapításához nem elégséges.

Az 1979. évi 11. tvr. 36. §-ának (1) bekezdés a) pontja és 46. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján az elítélt jogosult az egészséges és kulturált elhelyezésre.

A nem dohányzók védelméről és a dohánytermékek fogyasztásának, forgalmazásának egyes szabályairól szóló 1990. évi XLII. törvény preambulumban megfogalmazottak szerint a törvény célja a nem dohányzók védelme a dohányzás egészségkárosító hatásaival szemben, egyidejűleg figyelemmel az egészséghöz, az egészséges környezethez fűződő alkotmányos jogok érvényesülésének elősegítésére, illetőleg a dohányzáshoz, a társadalmi együttélés magatartás-normáinak megfelelő dohányzási szokások megtartásához fűződő jogosultságok, valamint a magánszféra tiszteletben tartására.

Az e törvény felhatalmazása alapján kiadott R-nek az elsőfokú ítéletben is idézett rendelkezései nem önmagukért, hanem a fenti törvényi cél megvalósításáért vannak. Következésképpen - az elítélt ellenkező kérelme, hozzájárulása hiányában - az intézmény a nem dohányzó fogva tartottat füstmentes zárkában köteles elhelyezni, s ha nem ezt teszi, azzal a Ptk. 75. §-ának (1) és (3) bekezdésére is figyelemmel megsérti az elítélt személyhez fűződő jogát.

A Ptk. hivatkozott rendelkezései szerint ugyanis a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A személyhez fűződő jogokat nem sérti az a magatartás, amelyhez a jogosult hozzájárult, feltéve, hogy a hozzájárulás megadása társadalmi érdeket nem sért vagy veszélyeztet.

A 6/1996. (VII. 12.) IM. rendelet 20. §-a alapján az intézetbe foglalt elítéltet a közösségbe elhelyezés előtt - a külön jogszabályban foglaltak szerint - egészségügyi szempontból meg kell vizsgálni.

A 23. § alapján a nyilvántartásba vett elítéltet az elhelyezési körletre kell kísérni és részére megfelelő zárkat kell kijelölni.

A 34. § (1) bekezdése alapján az elítéltet megillető jogok gyakorlásának és a köteleességek teljesítésének rendjét házi rendben kell szabályozni. A (2) bekezdés m) pontja alapján a házi rend tartalmazza a dohányzással kapcsolatos rendelkezéseket.

A 263. § alapján a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtására vonatkozó, jogszabály meghozatalát nem igénylő szabályokat az országos parancsnok intézkedésben határozza meg.

A dohányzással kapcsolatos rendelkezések részletszabályait a büntetés-végrehajtásra vonatkozó jogszabályi rendelkezések ugyan nem tartalmazzák, de a bíróság rendelkezésére bocsátott, az Állampusztai és a Budapesti BV-Intézetben készült, a perben fellelhető iratokból kikövetkeztethetően az elítélt befogadásakor végrehajtott egészségügyi vizsgálat alkalmával az orvos javaslatot tesz az elítéltnak dohányzó vagy nem dohányzó zárkában elhelyezésére, és formanyomtatványon az intézmény az elítélttől írásbeli nyilatkozatot kér, hogy milyen jellegű zárkában kéri az elhelyezését, hogy nem dohányzó zárka esetében vállalja a dohánytermékek használatára vonatkozó korlátozó rendelkezések betartását.

A felperessel egy cellában tartózkodott **BJ** tanúvallomása is alátámasztotta, hogy nem dohányzó elítélt csak írásbeli hozzájárulásával helyezhető el dohányzó zárkában.

Jóllehet, az alperes is elismerte, hogy a felperest nem dohányzóként vette nyilvántartásba, a bíróság kötelezése ellenére a más bv-intézeteknél keletkezetthez hasonló írásbeli dokumentumot sem csatolt az alperes a perben. A 2. sorszám alatt iktatott, az alperesi képviselő írásbeli ellenkérelméhez mellékelte, az alperes gazdaságvezetője által jegyzett levélben az alperes mindkét, a felperes elhelyezésére szolgált zárkát - a perben már megdöntötte - nem dohányzóként jelölte meg, azzal, hogy „jelenleg a rendszer nem teszi lehetővé, hogy visszakeressük, hogy jelezte-e nem dohányzó igényét” a felperes.

A fentiekben értékeltekre figyelemmel nem telepíthető a felperesre a bizonyítási teher. A Ptk. 75. §-ának (3) bekezdésére is figyelemmel a felperes hozzájárulását az alperesnek kellett volna bizonyítani, mely kötelezettsége teljesítését meg sem kísérelte. **BJ** tanú vallomása legjobb eseten is csupán annak bizonyítására lehet alkalmas, hogy a felperes kénytelen volt eltérni az elhelyezési módját, a hozzájárulása tényét azonban nem bizonyítja.

Az alperesi intézményben megkívánt hozzájárulás bizonyítására az Állampusztai BV-Intézetben előterjesztett kérelme sem alkalmas. A kérelem tartalmából egyébként a felperes szabadulásának várható időpontja is megállapítható, ami 2007. augusztus 26-a volt a kérelem szerint, tehát mindössze 4 napra szólhatott a nem dohányzó zárkából a dohányzó zárkába való áthelyezése, aminek lehetett indoka a **BJ** tanúvallomásában előadott, társasági célú változtatás a szabadulását megelőzően.

Az említett kérelemnek az elsőfokú bíróságtól eltérő értékelésére és arra is figyelemmel, hogy a Pp. 177. §-ának (1) bekezdése alapján a bíróság a szakértőt csak szükséghez képest, akkor köteles kirendelni, ha a perben jelentős tény, vagy körülmény megítéléséhez különleges szakértelem szükséges, az írásszakértői bizonyítás fogantatásának elmaradása a döntés érdemére nem hatott ki. Ezért csupán megjegyzi az ítélet, hogy az írás szakértés nem egzakt tudomány, és a csatolt kérelem és az azt teljesítő határozat eredeti példányán a felperesi névalírással szemmel láthatóan azonos a más, hitelességében a felperes által kétségbe nem vont iratokon szerelődő felperesi névalírással.

A kifejtettekre figyelemmel az adott időszakban az ítélet az alperes terhére a jogellenes magatartást bizonyítottan találta. A személyiségi jogsértés azonban önmagában nem vagyoni kártérítési kötelezettséget nem alapoz meg. A jogellenesség mellett a kártérítés további feltétele olyan nem vagyoni hátrány keletkezése, amelynek kiegyenlítése csak pénzbeli előny nyújtásával biztosítható. A felperes a perben ilyen nem vagyoni hátrányt nem nevezett meg és nem igazolt. Hivatkozott ugyan arra, hogy a cigarettafüstre allergiás, attól köhög, **BJ** tanúvallomása azonban nem igazolta, hogy a felperesnél a dohányzó zárkában tartózkodás rosszullétet, köhögést, akár a zárkatársak, akár a felügyelők irányában tiltakozást váltott volna ki. A 20 napos dohányzó zárkában tartózkodása pedig nem olyan jelentős időtartamú, mely alatti passzív dohányzás az egészségi állapota romlását, vagy megbetegedését idézhette volna elő, ilyenre maga sem hivatkozott. A dohányzás átmeneti eltérése pedig számára nem lehetett annyira megterhelő, hisz a fentebb írtak szerint volt, amikor maga kérelmezte a dohányzó zárkába áthelyezését.

Ezt meghaladóan az ítélet az elsőfokú ítélet indokait. A felperes maga sem állította, hogy írásban kérelmezte volna az alperesi intézményben zálogcéduláinak a

testvére részére történő megküldését, s hogy a letét kiszolgáltatásakor a zálogcédulák hiányoztak volna, azt írásbeli elismerő nyilatkozatával szemben nem bizonyította. E kérdésben a felperes szavahihetőségét kétségessé teszi, hogy az elsőfokú eljárásban első személyes meghallgatásakor azt állította, hogy a letét kiszolgáltatásakor nyomban a bv-intézet alkalmazottjával együtt megtörtént a letét tartalmának ellenőrzése, a zálogjegy hiányának észlelése. A 11. P. 21.269/2008/10. sorszámú jegyzőkönyvben szó szerint azt mondta: „Budapesten, a szemem láttára nyitották fel a borítékot és szedték ki belőle a szükséges irataimat, adták át, leellenőriztük, nem volt benne zálogjegy. Amikor a borítékot felbontották, még a szolnoki bv-intézet pecsétje volt rajta”.

Csak a panasza és az annak kivizsgálása tárgyában született iratok beszerzését követően módosította panaszával egyezően az előadását akként, hogy a zárkában bontotta fel a borítékot és észlelte a zálogjegyek hiányát.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezését a Pp. 256/A § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, s az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - indokolásának a fentiek szerinti helyesbítésével - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és a 32/2003.(VIII. 22.) IM. sz. rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja és (5), valamint (6) bekezdése alapján kötelezte a felperest a jogi képviselővel eljáró és írásbeli ellenkérelmet előterjesztett alperes javára a kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányos fellebbezési eljárási költség megfizetésére a rendelkező rész szerint.

A Pp. 87. §-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viseléséről az állam terhére.

A felperes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM. sz. rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján a le nem rótt fellebbezési illeték az államot terheli.

A felperes perbeli magatartására, valamint arra is figyelemmel, hogy jelenleg is fogvatartott, az ítélet tábla a felperes figyelmébe ajánlja, hogy a bíróság nem panasz fórum. A 6/1996.(VII. 12.) IM. rendelet 6. §-a elsősorban a bv-intézet szervezeti egységének vezetője hatáskörébe utalja a fogva tartottak fogvatartással összefüggő ügyében való döntést, s a fogvatartott a fogvatartással összefüggő ügyében - a kérelem, bejelentés tárgyának megjelölése nélkül - személyes meghallgatást kérhet az intézet szervezeti egységeinek a vezetőitől vagy a parancsnoktól, hozzájuk írásban közvetlenül is fordulhat. A rendelet részletesen taglalja a fogvatartott kérelme, panasza elintézésének módját és a számára biztosított jogorvoslatot is. Természetesen a 6. §-ba foglalt jogorvoslati lehetőségek mellett a fogva tartottnak biztosított a közvetlen bírósághoz fordulás joga is, azt azonban visszaélészerűen nem gyakorolhatja. Önmagában a fogvatartás ténye nem teremt alanyi jogot a költségmentes perlésre. A Pp. 85. §-ának (3) bekezdése alapján nem részesíthető költségmentességben az, akinek a perlekedése rosszhiszemű vagy már eleve eredménytelennek látszik.

Mind a felperes, mind az elsőfokú bíróság figyelmébe ajánlja az ítélet tábla, hogy az 1979. évi 11. tvr. 35. §-a és a fogva tartottakkal kapcsolatos kártérítési eljárás szabályairól szóló

13/1996. (XII. 23.) IM. rendelet a fogvatartott bíróság előtti kártérítési igény érvényesítésére kötelező, a bv-intézetnél lefolytatandó előzetes eljárást ír elő, amelynek elmaradása az elítélt szabadulását megelőző perindításnál a Pp. 130. §-ának (1) bekezdés c) pontja és 157. § a) pontja alapján pergátló akadály.

Az ítéletábra ez utóbbi törvényhely alkalmazását arra tekintettel mellőzte, hogy a per adatai szerint a felperes már szabadult az igényérvényesítéssel érintett fogva tartásából és jelenleg más okból fogvatartott.

D e b r e c e n, 2010. február hó 9.

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Szabóné dr. Bélteky Erzsébet sk. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő